

JÁSZ ATTILA

Századvégi változatok

*...színtelen volt a fű,
mint olvadás után
a néma domboldalakon.*

(Sándor Iván: Századvégi történet)

(I)

*Homályos tükörben álomba merülő testek
követik egymás mozdulatait. A különbözőségben
is mindig találhatsz valami közös titkot.
A részletekben.*

*Most, hogy elolvadt a hó, ha lehet,
még fehérebben vakítanak az emlékezet sötét foltjai.*

*Ahogy fák ágairól rázza a szél a vízcseppeket,
felszárítja a csillogó aszfaltot,
elsimítja tócsák olajfoltjait,
átrendezi önarcképeinket.*

Sár tapad a reggeli cipőorrokra.

*És megjönnek a lovasok is majd a sűrű ködben,
a korábbiakhoz mindenben hasonló,
rejtett regényösvényeken.*

(II)

*Az égbolt olyan lassan nyitott ki,
hogy a házakat teljesen keretbe foglalta,
szinte be is zárta egyből egy képbe,
a mozdulatlanság.*

*Olyan volt a reggel nyíló blendeszeme,
mint egy ezüstpillantás, egyszerre kinn és benn.*

*Se függönyszárny néma lebbenése,
se léptek könnyű visszhangja a járdán – elhalkuló mosolyokkal –
nem árulta el a szereplők visszatérését a történetbe.*

(III)

*Talán csak a fák átrendeződő délelőtti árnyékában –
mintha egy folytonos változás,
mintha egy túlfeszített emlék volna,
követhető a nap.*

*Ilyenkor mintha túl hosszán tartóan húznád magad mögött
utolsó reggeli álmoképed. Szép és megfoghatatlan,
mint egy drapéria végtelenített szárnya,
amit még egyszer, vagyis ébredés előtt utoljára
szeretnél magadra illeszteni.*

*Legalább az utolsó mondatot megőrizni
(nőként szorítani magadhoz, mint az időt).*

*A fű néma volt, mint az olvadás szó utáni
boldogtalan domboldalak.*